Louis L' Amour

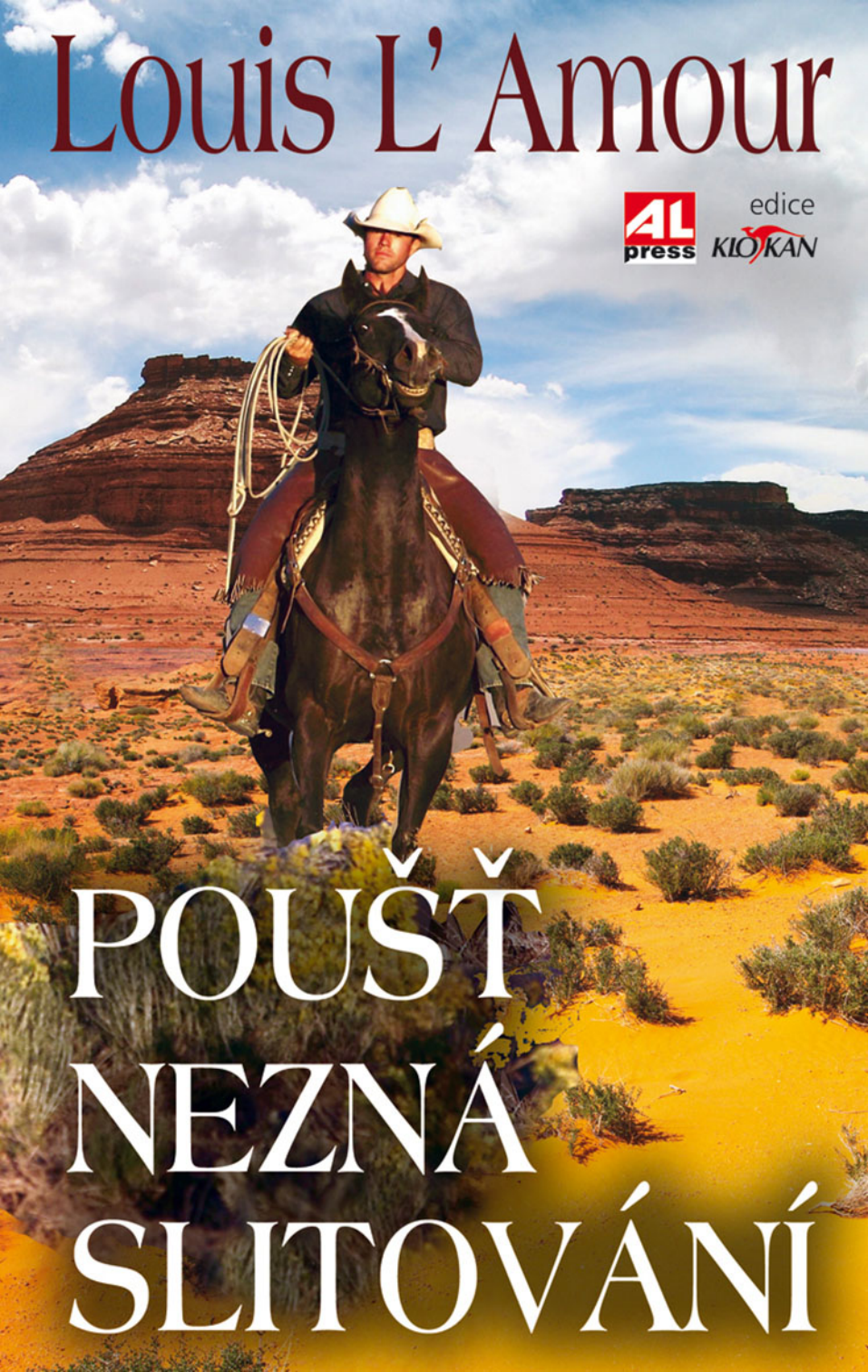

edice KLOKAN

POUŠŤ NEZNÁ SLITOVÁNÍ

edice

POUŠŤ NEZNÁ SLITOVÁNÍ

Louis L' Amour

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 1966 by Louis & Katherine L' Amour Trust
This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Random House LLC
Translation © Ondřej Duha, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KID RODELO
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-511-8 (pdf)

KAPITOLA 1

Yumská poušť rozkládající se východně od ústí řeky Colorado byla jako dno pece, ale tři z těch čtyř jezdců byli indiáni z kmene Jakiů zvyklí na horko stejně jako supi kroužící líně nad nimi. Ani čtvrtému jezdci vedro nevadilo. Byl mrtvý.

Tu část pouště, kterou právě projížděli, tvoří tvrdý písek. Vpravo před nimi se nacházely písečné duny. Před čtyřmi dny si mrtvý muž přijel na koni do těch dun pro smrt. Posedlý touhou uprchnout, dostat se na loď, která na něho čekala v zátoce Adair Bay, si až příliš pozdě uvědomil, jak moc to zvíře štval.

Snažit se uprchnout přes poušť posetou sem tam nízkými kreosotovými nebo oslími keři bylo šílenství, zvlášť když cestoval za dne. Neměl však čas zastavit. Byli to Jakiové, lačnící po padesáti dolarech, které jim jeho tělo vynese, kdo mu plánoval cestu. Mohl si vybrat: buď utéct, nebo zemřít, a tak utíkal… a zemřel stejně, protože ho dopadli kousek od cíle.

Přes Yumskou poušť ještě nikdo neuprchl. Jakia v pomačkaném klobouku kavaleristy by mu o tom mohl vyprávět, protože on sám si už vybral odměnu za sedmnáct těl,

což bylo slušné živobytí. O lodi v Adair Bay Jakiové nic nevěděli, ale stejně by jim to bylo jedno.

Tom Badger v yumské věznici o té lodi věděl. Byl jediným důvěrníkem uprchlého vězně a znal všechny jeho plány. Věděl, že se ta loď má objevovat na dohodnutém místě u pobřeží každý večer po dva týdny. Posádka lodi dostala dobře zaplaceno a věděla jen, že se z pouště vynoří jeden muž, možná dva nebo víc. Měla ty muže naložit, na nic se jich neptat a dopravit je do Mazatlanu.

Tom Badger měl v úmyslu utéct spolu s Isacherem, ale když se naskytla šance, byl Isacher sám a chopil se jí. Badgera tam nechal, ale ten to neměl svému spoluvězni za zlé. Na jeho místě by udělal totéž. Teď čekal… Zvládl to Isacher?

Náhle uslyšel odbíjet zvon. Jedna… dva… tři… čtyři!

Vězeňská brána se otevřela a zavřela. Badger se posadil a naslouchal. Něco vjelo dovnitř, ale v tuhle hodinu? Bylo sotva šest ráno. Venku uslyšel hlas doléhající od brány. Navzdory vzdálenosti byl celkem zřetelný, protože se nesl průzračným vzduchem. „Přivezli dalšího."

„Kdo to je?"

„Kdo bys myslel? V posledním půlroce odsud utekl jenom jeden chlap."

Isacher!

Tom Badger se ani nepohnul a mozek mu pracoval na plné obrátky. Isacher zemřel a zbývalo mnoho dní, než ta loď odpluje z Adair Bay. Isacher se jasně vyjádřil, že má v plánu odplout hned prvního dne z těch čtrnácti, které měla loď strávit v zátoce. Těch zbývajících třináct dnů byla jen pojistka pro případ zpoždění nebo chyby v načasování.

Ten, kdo na té lodi byl, nemohl vědět, že Isacher neuspěl. Takže kdyby do zátoky dorazil jeden nebo víc mužů, loď by ho nabrala a dopravila do Mazatlanu. Isacher selhal, jeho smrt nechala dveře otevřené.

Badgera vytrhlo z myšlenek cinkání klíčů a těžké kroky. Dveře se otevřely a uslyšel dozorce svolávající vězně na denní práci.

Do místnosti vstoupil Miller s denní službou a začali odemykat železné okovy, kterými byli vězni za nohu připoutáni k podlaze.

Sysel vzhlédl a zasténal: „Já to dneska fakt nezvládnu!“

„Drž hubu!“ Tom Badger ho vztekle probodl pohledem. Joe Harbin byl v pohodě, ale Sysel uměl jenom fňukat.

„Obujte si boty!“ Žalářník byl netrpělivý. Byl to drsný chlap, který se s nikým nemazal. Na druhou stranu Miller byl dobrý a férový dozorce. Když trestanec Millerovi nekomplikoval práci, dostalo se mu na oplátku všech úlev, které předpisy dovolovaly.

„Nemůžu…“

Žalářník dloubl do Sysla botou. „Na nohy!“

„Prosím!“

Žalářník zvedl svazek klíčů, aby ho jím udeřil, ale Miller se do toho vložil. „Nech ho být. Včera dostal deset ran.“

„A teď si koleduje o deset dalších.“

„Obuj se, synu,“ řekl Miller. „A dojdi si k doktorovi, ať se ti na to podívá.“

Sysel si pomalu a bolestně natáhl boty, vstal a postavil se do řady na chodbě spolu s ostatními. Když pochodovali chodbou, díval se do cel méně problémových vězňů. V každé z nich viděl čerstvě oholené muže, kteří si stlali pohodlné pryčny. Rozhodně byly pohodlné ve srovnání s tvrdou podlahou, na které spali v oddělení s maximální ochranou. Když ti tři uviděli Dannyho Rodela, na okamžik se zastavili. Byl svlečený do pasu a prohlížel ho doktor.

Miller to chvilku sledoval. „Doktore?“

„Hned to bude, dozorce. Musím tohohle muže prohlédnout před propuštěním. Dneska jde ven.“

„Šťastný parchant," zamumlal někdo. Miller se ohlédl do tváří trestanců, ale nebylo poznat, kdo tu poznámku pronesl, a on se nevyptával.

Rodelo měl štěstí, že šel ven, stejně jako každý na jeho místě. V případě Dana Rodela to však byla jen smůla, co ho dostalo dovnitř. Všichni vězni věděli, že není žádný kriminálník.

Drsný chlap, to ano… a tvrdý. Byl to muž, který se nevyhýbal konfliktům, a kdo si s ním začal, na to také doplatil. Nikdy si nestěžoval, nikdy se nehádal. Každý den si odvedl svoji práci a dělal ji dobře.

„V pořádku, Rodelo."

Doktor Wilson zvedl svou brašnu a vyšel do chodby. „O co jde, Millere?"

„Tenhle muž tvrdí, že je nemocný."

Doktor Wilson pohlédl na Sysla. „Aha, tak to jste vy!" Vyhrnul muži košili a pohlédl na jeho hubená záda. „Hojí se to dobře."

Dan Rodelo si natáhl košili, zatímco ostatní přihlíželi. Zastrčil si ji pod opasek a sáhl pro vázanku.

Joe Harbin na něho vztekle zíral a nadechl se, aby promluvil, ale Tom Badger do něho tvrdě dloubl a Joe zavřel pusu.

„Jsi dost zdravý," řekl Wilson Syslovi. „Měl bys radši pracovat, nebo ti záda ztuhnou."

„Chcete říct, že musím do práce?"

„Tady pracují všichni, synu. Vyhýbej se problémům a jednoho dne odsud odejdeš stejně jako tady Rodelo. Jestli budeš dělat problémy, budeš dostávat jeden výprask za druhým, a až odejdeš, budeš zralý na krchov. Můžeš mi to věřit – viděl jsem takových spoustu."

Dan Rodelo stál a díval se, jak odcházejí, pak vyšel na chodbu a kráčel do kanceláře ředitele. Vnímal závistivé pohledy těch, které tam nechával, ale moc je neznal a neměl s nimi příliš společného.

Náhle se zastavil. Tři Jakiové přinášeli dovnitř tělo. Mimoděk pohlédl do té mrtvé tváře. Znal toho muže… Věděl to prostě proto, že to mohl být jen jediný člověk. Na mrtvole toho zbylo jen málo, co by připomínalo muže, kterého znal od vidění.

O Isacherovi kolovala spousta drbů. Měl na Východě bohaté příbuzné a povídalo se, že za něho zaplatili správným lidem na správných místech. Pořád bylo záhadou, jak se mu vlastně podařilo utéct.

Vězeňský úředník otevřel dveře ředitelovy kanceláře. „Isacherovo tělo pane, k vaší identifikaci."

„Vy ho identifikovat nemůžete?"

„Předpisy, pane. Požadují, abyste to tělo viděl na vlastní oči."

Ředitel přišel ke dveřím a pohlédl na mrtvého. Ten štíhlý, pohledný muž k šedesátce, jehož držení těla prozrazovalo vojenskou minulost, o tenhle úkol nestál. „Není k poznání," poznamenal. „Musel projít peklem."

„Viděl jste tu poušť na jihu? Myslím, že v Severní Americe se jí žádná nevyrovná. Než ho zastřelili, byl nejspíš už polomrtvý žízní."

Ředitel se odvrátil. „Oni je pokaždé zastřelí, co?"

„Mrtvola nepije jejich vodu, pane, a tam dole je voda hrozně vzácná."

„Dobře, ať ho odsud odnesou. Postarejte se mu o řádný pohřeb." Po chvilce dodal: „A nezapomeňte ten hrob označit. Jeho rodina by mohla chtít tělo, i když o tom pochybuju."

Jeden Jakia ze skupinky vystoupil kupředu. *„Oro?"*

„Zaplaťte mu," řekl ředitel. „Tady… Podepíšu to."

Podepsal stvrzenku a pohlédl na úředníka. „Podepíšu to," řekl, „ale ať se propadnu, jestli to schvaluju. Ať se provinili čímkoliv, není prostě správné, aby je někdo štval a zabil jako zvířata."

Úředník byl cynik. „Tak tihle Jakiové žijí. Myslím ten kmen, co se drží u pevnosti." Odmlčel se. „Často jsem uvažoval o tom, že bychom je měli najmout, pane, vycvičit z nich pořádné vojáky. Mají na to."

„Krvelační divoši."

„Někteří z nich."

Indián si vzal peníze, obrátil se k odchodu a uviděl Dana Rodela. Jejich pohledy se na okamžik spojily, Jakia rozeznal v Rodelových očích nesouhlas a sklopil pohled na Rodelův úbor. Na trestance byl Rodelo velmi dobře oblečený. Jeho nové holínky byly nablýskané a leskly se.

Indián na něho ukázal. „Já mít." Pohlédl Rodelovi do očí. „Ty vidět. Jeden den já mít."

„Promiň," odpověděl Rodelo. „Já jdu ven. Jsem volný."

Rodelo prošel kolem indiána a zastavil se před ředitelovým stolem. Něco v Rodelovi řediteli připomnělo, co je ten muž zač, a skoro se instinktivně postavil do pozoru.

„No, Rodelo?" Ředitel si ho chvilku prohlížel. „Byl jste v armádě?"

„Ano, pane. Pátá kavalerie, pane."

Úředník došel ke stolu s hnědým papírovým sáčkem a položil ho před Rodela. Dan se podíval dolů. Ten sáček obsahoval jeho majetek, kterého byla jenom hrstka. Bez komentáře si všechno nastrkal do kapes a pak si na opasek připnul pás na pistoli a pouzdro, které mu přinesli se sáčkem.

Ředitel vytáhl ze zásuvky pětidolarovou minci a podal ji Rodelovi. „Tady jsou vaše propouštěcí peníze. Rád vás odsud vidím odcházet, Rodelo, a doufám, že už vás nic nepřivede zpátky."

„Tohle mi stačilo, pane." Zaváhal. „To, co mě sem přivedlo, nebyl žádný zločin."

„Já vím. Díval jsem se do vašeho spisu."

Zdálo se, jako by ho ředitel nechtěl pustit. „Rodelo, tohle je přechodná doba. Jakákoliv zásadní změna může přinést

dramatické situace, které se dají těžko zvládnout, ale nezapomínejte, že se naše zem mění. Už nemůžete řešit své spory zbraní.

Každý den nám z Východu přicházejí osadníci, máme obchodníky ochotné investovat. Musíme se naučit komunikovat bez střílení a nechat stíhání zločinců zákonu."

„Já vím, pane."

„To doufám, Rodelo, protože si myslím, že jste dobrý chlap. Držte se dál od problémů." Pohlédl Rodelovi zpříma do očí. „A vyhýbejte se špatné společnosti."

Dan Rodelo o krok ustoupil, pak se otočil a vyšel z kanceláře. Svíraly ho obavy. Ví ředitel něco? Ale jak by mohl?

Tak či tak…

Dozorce, který ho doprovodil ven, dal signál k otevření brány. Krátce se u ní zastavili.

„Jsem rád, že jdeš odsud, Dane," řekl dozorce.

„Díky, Turkey. Nemůžu říct, že se mi bude stýskat."

Dan Rodelo kývl hlavou k východu. „Čeká tam na mě dobrý kůň." Obrátil se zpátky. „Uděláte pro mě něco?" Vytáhl z kapsy pětidolarovou minci. „Tohle je pro vás, jestli řeknete Joeu Harbinovi, že jsem vám to dal."

„To je všechno?"

„To je všechno."

Turkey stál v otevřené bráně, díval se za Rodelem, jak schází z kopce, pak pohlédl na zlatou minci, pokrčil rameny a strčil si ji do kapsy. Co to mělo znamenat? Na okamžik zvažoval, že to ohlásí řediteli, ale pak mu tu přišlo nepodstatné. Vrátil se dovnitř a brána se za ním zavřela.

Zamyšleně kráčel zpátky na vězeňský dvůr. Věděl, že Joe Harbin bude v lomu. Trestanec, uvažoval Turkey, který se jen tak vzdá pěti dolarů, musí mít peněz dost – nebo očekávat, že k nějakým přijde. A to právě možná chtěl Harbin vědět.

* * *

Bylo vedro.

Dan Rodelo se zastavil a utřel si čelo hřbetem ruky. K opuštěnému hornickému městečku, kam měl namířeno, ho čekala dlouhá cesta, a věděl, že by měl radši zastavit a počkat na soumrak. Chtěl se vyhnout Yumě a zvědavým pohledům místních, kteří sledovali každého, kdo přicházel z kopce od Teritoriální věznice. Uplynul už rok, co ho viděli naposledy, a to jenom krátce. Chtěl, aby si ho do budoucna nikdo nepamatoval jako muže, který si odseděl trest v Yumě.

Odbočil z cesty a vstoupil do stínu opuštěné chatrče z vepřovic, kde se posadil, aby počkal na večerní chládek. Vytáhl z pouzdra šestiraňák, zkusil jeho rovnováhu a zkontroloval bubínek. V opasku měl jen jedenáct nábojů. Bude potřebovat střelivo a taky pušku.

Vrátil zbraň do pouzdra, posunul si klobouk do očí a usadil se k odpočinku. Bylo horko, ale od řeky vanul slabý vítr.

Když dřímal, vzpomněl si na indiána v pomačkaném kavaleristickém klobouku a přeběhl mu po zádech mráz. Co z toho, co ten muž řekl, to způsobilo? Bylo to, jako by se někdo prošel po jeho hrobě.

KAPITOLA 2

Vězeňský kamenolom byl rozpálený jako pec. Tom Badger přidržoval majzlík Joeovi Harbinovi, který divoce bušil těžkým kladivem ve stejnoměrném rytmu zkušeného dělníka.

„Zpomal trochu, ty zatracený blázne!“ řekl Badger podrážděně. „Netrefíš se a já přijdu o ruku.“

Badger dřepěl u majzlíku tak, aby mohl jedním okem sledovat Perrymana, jejich dozorce. Měl hodně zkušeností jak z lomu, tak z vězení, a věděl, že si trestanec nemůže vybírat své spoluvězně ani toho, s kým uteče. To za něho udělají okolnosti, kterých musí využít co nejlépe.

„Kroutím si doživotí,“ řekl Harbin, „a ten zatracenej Rodelo šel ven po jediným roce. To bych vydržel ve stoje na hlavě.“

„Tys zabil chlapa, abys dostal ty prachy.“

Joe Harbin si přehmátl na násadě palice. Jeho vztek byl náhle pryč a vystřídala ho chladná vypočítavost. „Jaký prachy?“

Badger otočil majzlíkem. „Prachy z toho dolu. Padesát tisíc ve zlatě.“

„Moc mluvíš.“

„Štve tě, když vidíš, že odsud Dan odejde a shrábne tu kořist,“ řekl Badger.

„Neví, kam jsem ji schoval.“

„Má slušnou představu. Pověděl mi to. Řekl, že až bude mít těsně před propuštěním, pokusíš se odsud dostat, abys ho předběhl, a přesně to jsi udělal.“

„A co ty?“ odsekl hrubě Harbin. „Tobě se to taky nepovedlo.“

Badger si odplivl na zem na znamení, že se dozorce obrací. Harbin máchl těžkým kladivem, zvedl ho a máchl znovu. Když se dozorce otočil zpátky k jiným trestancům, řekl Badger tiše: „Mně se útěk nepodařil, když jsem se

o něj pokusil sám. Tobě se nepovedl, protože jsi nebyl dost chytrý, ale kdybychom byli parťáci…“

Pracovali dál mlčky. Nakonec se Harbin zdráhavě zeptal: „Máš nějaký nápad?“

„No jo… Mám jich několik a můžu je uskutečnit, ale potřebuju parťáka.“

„Chtěl bych se dostat dolů do Mexika,“ zamumlal Harbin. „Libí se mi mexický ženský.“

„Mohli bychom vyzvednout tu kořist, rozdělit se napůl a…“

„Rozdělit se? Zbláznil ses? Myslíš, že jsem ty prachy schoval proto, abych se o ně rozdělil?“

„Budeme parťáci.“

Joe znovu otevřel ústa a Tom Badger plivl rychle do prachu, ale Harbin, příliš rozčílený, než aby přemýšlel, vztekle vyhrkl: „Jo? To si myslíš?“

Perryman stál náhle vedle nich. „Ticho tady bude!“

Harbin k němu obrátil rudý v obličeji. „Ty?!“

Perryman zareagoval rychle. Měl už co do činění s mnoha drsnými trestanci a viděl, k čemu se schyluje. Úder pažbou pušky byl rychlý, brutální a přesný a srazil útočícího Harbina na kolena. Zůstal klečet a z rozseknuté hlavy mu tekla krev.

Perryman odstoupil a pohlédl na Badgera. „A co ty?“

„Pohádali jsme se, Perrymane. Joe za to nemůže, to ta jeho horká hlava.“

Perryman zaváhal, ale Tom Badger se omluvně usmál. „Joe nesnáší to vedro. Narodil se v Montaně, víte, a nezvládá to tak dobře jako vy a já.“

Uklidněný Perryman se stáhl. „Tak dobře. Tentokrát ho nenahlásím. Ale jestli jsi jeho kamarád, drž ho na uzdě, slyšíš?“ Utřel si čelo. „To zatracené horko! Sotva mu to můžu mít za zlé.“

Odešel a Badger pomohl Harbinovi na nohy. Krve byl jenom tenký čůrek, ale Harbin měl stále skelný pohled. „Zachránil jsi mi zadek," řekl.

„Proč ne? Nejsme snad parťáci?"

Harbin pořád váhal. „Co ty tvoje nápady?"

„S tím zlatem tě můžu za deset dní dostat do Mazatlanu."

„Tak jo – parťáku."

„Tady máš," Badger mu podal majzlík. „Vystřídáme se. A dávej si pozor, ať toho dozorce nenaštveš, zatraceně. Jestli nás rozdělí, půjdu do toho sám."

Joe Harbin si zachmuřeně dřepl ke své práci. No dobře, pokud bude stačit tohle, udělá to. Bude dřít jako kůň, aby mu nevěnovali pozornost. V hlavě mu bušilo, ale už do ní dostal několikrát a pořád ho držela při životě vidina, že na něho čekají ty peníze a předběhne Rodela, který po nich jde také.

Když k nim přišel Turkey, skoro ho neviděl ani si neuvědomil jeho pozornost, dokud dozorce nepromluvil. „Copak ty nikdy nedáš pokoj, Joe?"

„To bych nebyl já."

„Tvůj kamarád Rodelo dneska ráno odešel. Podívej, co mi dal." Ukázal mu zlatou minci a sledoval jeho výraz. Turkey si byl jistý, že za tím něco je, a byl zvědavý. „Tohle byly jeho peníze na jídlo, dokud si nenajde práci. Já toho chlapa nechápu."

Když to Harbin nijak nekomentoval, Turkey odešel a Badger převzal majzlík u nové díry. „Jestli Dan ty prachy nepotřebuje," řekl, „musí moc dobře vědět, kde najde další."

„Musím se odsud dostat." Harbinovi šlehaly z očí blesky. „Tome, musíme zdrhnout."

„Zdrhneme. Dneska večer."

Harbin užasle zvedl hlavu. „Dneska večer?"

„Buď připravený. Před západem slunce."

Joe Harbin si olízl jazykem rty a pohlédl na slunce. Zbývalo ještě pár hodin. Pod košilí ucítil studený pot. Měl strach? No… možná. Ale byl odhodlaný zvládnout to za každou cenu. Už cítil chuť studeného mexického piva… nebo tequily. Měl hroznou žízeň.

Zatímco pracovali, odráželo se palčivé sluneční světlo od pískovce a měnilo dno lomu v pec. Dotknout se majzlíku neopatrně rukou bez rukavice znamenalo popálit si kůži a na druhé straně lomu padli dva muži vedrem, ale Joe Harbin dál vytrvale pracoval. Tom Badger, pomalejší, metodičtější dělník, toho nikdy nedokázal udělat tolik. Badger nedělal žádné zbytečné pohyby, neplýtval silami. Dělal tu práci už dost dlouho na to, aby znal všechny triky, které ji usnadňovaly.

Miller, dozorce, který byl na konci toho dlouhého žhavého odpoledne nejblíž, došel až k nim. Dokončovali poslední díru na svém úseku, pořádný kus před ostatními.

„Předběhli jste všechny ostatní dvojice, chlapi. Běžte odevzdat nářadí. Pro dnešek jste toho udělali dost."

Badger se napřímil a protáhl si záda. „Díky, pane. Radši si necháme něco na zítra."

Badger posbíral majzlíky a Joe si položil na rameno palici. V okamžiku, kdy jim dozorce nevěnoval pozornost, odkopl Badger jeden majzlík mezi kamení a pak oba pomalu odešli. Když se Badger ohlédl, uviděl, že střelmistr už do děr pěchuje dlouhou tyčí dynamitové patrony.

Badger přebíhal pohledem po lomu, odhadoval vzdálenosti, představoval si, jak to tam bude vypadat, a pečlivě posuzoval své šance. Na okamžik se pohledem zastavil na Syslovi, který se potýkal s těžkým vozíkem naloženým kamením. Ten mládenec vypadá špatně, pomyslel si Badger. Ten se konce trestu nedožije.

Obrátil se a došel s Harbinem ke kůlně, kde důvěryhodný trestanec převzal nářadí, které přinesli.

„Dneska jste skončili brzo, Miller musel nějak změknout," poznamenal ten muž. Ušklíbl se na Harbina. „Tak jo, Harbine. Máš svoje kladivo?"

Joe Harbin položil palici na pult u dveří a bezděčně se ohlédl přes rameno. V ústech měl sucho a byl nervózní, protože věděl, že každou minutou…

Badger hodil majzlíky na pult a muž na ně pohlédl. „Jeden ti chybí, Tome."

„Musel jsem ho přehlídnout," řekl Badger klidně. „Chtěl jsem rychle vypadnout."

„No tak se tam rychle vrať a najdi ho. Znáš pravidla."

Badger kráčel pomalu zpátky a snažil se na sobě nedat nic znát, protože na sobě cítil pozorné oči. Věděl, že až se skloní, aby zvedl majzlík, ocitne se na okamžik mimo dohled dozorce, který teď stál nad trestanci o něco níž v lomu, a taky vězně starajícího se o nářadí.

Když přecházel sem a tam a předstíral, že hledá majzlík, padl náhle na jedno koleno, rozškrtl sirku, kterou si pro ten účel schoval, a zapálil jeden nově položený doutnák, pak další a další. Zvedl majzlík a šel pomalu pryč.

Věděl, jak dlouho bude trvat, než doutnák dohoří, věděl, kdy nastane výbuch, a věděl, co musí následovat, pokud se má útěk podařit. Tom Badger byl opatrný muž a pečlivě naplánoval každý krok, jenže celou tu dobu měl před očima stín Jakiů. Ty do svých plánů zahrnout nemohl a nedařilo se mu ani vymyslet, jak se jim vyhnout. Mohl jen doufat, že jim uteče nebo se jim ubrání, když ho dostihnou.

Vrátil se ke kůlně na nářadí. „Tady máš ten majzlík. Spokojený?"

„O mě tady nejde, Tomy," řekl vězeň. „To jsou prostě pravidla a musíme se jimi řídit."

Když se natáhl, aby vzal majzlík z Badgerovy ruky, vzduchem náhle otřásl ohlušující výbuch. Badger se okamžitě rozmáchl a udeřil důvěřivého trestance do lebky.

Když exploze utichly, ozval se bolestný křik zraněných, trestanců i dozorců. Tom s Harbinem se rozběhli do lomu. První tělo, na které narazili, bylo Perrimanovo, zpola zasypané kamením a pískem. Badger ho vytáhl ven, strhl dozorci z boků opasek s pistolí, rychle vyklepal náboje z opasku do dlaně a strčil si zbraň za kalhoty.

Joe Harbin vzal ležícímu dozorci pušku a rozbil ji o balvan.

Trestanci a dozorci se snažili vyplazit z oblaku kouře a prachu. Několik se jich vyhrabalo na nohy a začali se potácet z lomu. Badger se protlačil kolem nich, vylezl z lomu a pádil k vozu s koňmi stojícímu nedaleko.

Náhle se objevil ředitel věznice v doprovodu několika dozorců. Strnul na místě a zíral na zmatek v lomu, zatímco dozorci sbíhali po cestě na pomoc těm dole.

Tom Badger přiskočil k řediteli a zaryl mu pistoli do žeber. Harbin se přiblížil z druhé strany a vytrhl řediteli revolver z pouzdra.

„Nic proti vám nemáme, řediteli, takže jestli chcete přežít, jděte rovnou k tomu povozu."

„Já vám…"

„Řediteli, nemáme čas se s vámi hádat," varoval ho Badger. „Jděte k vozu."

Ředitel začal protestovat a Harbin ho bez váhání uhodil do týlu hlavní revolveru. Rychle ho odtáhli k povozu a zvedli nahoru. Tom Badger se chopil opratí a spřežení rychlým klusem vyrazilo k bráně.

Joe Harbin zvedl ředitele před sebe a opřel ho tak, aby ho bylo dobře vidět. Plán vycházel! Teď jestli…"

„Stát!"

Badger hnal spřežení dál a ze strážního domku vyšel druhý dozorce se zvednutou brokovnicí. „Stát, nebo střelím!“

„Otevři tu bránu,“ nařídil Badger, „nebo budeš mít na rukách ředitelovu krev.“

Dozorce se váhavě rozhlédl doleva a doprava, jestli se neblíží pomoc, ale nikde nikdo. Zástupce ředitele a ostatní běželi pomoct zraněným v lomu.

„Máš tři vteřiny,“ řekl Harbin. „Pak ustřelím řediteli hlavu a zabijeme i tebe… Jedna!“

Dozorci se podívali jeden na druhého. Za svou práci vděčili řediteli, který byl přátelský, milý člověk, i když náročný na své podřízené.

„Dvě!“

Jeden z dozorců se prudce otočil a šel k provazu, kterým se otevírala brána. Beze slova začal za ten provaz tahat. Brána se otevírala… ale příliš pomalu. Joe Harbin cítil, jak se pot snaží najít si cestu jeho hustým obočím a jak se mu na zátylku ježí vlasy. Každým okamžikem se ozve střelba.

Pak byla brána dokořán. Projeli jí krokem a pak pobídli koně k rychlému klusu.

Dojeli pod kopec. „Vyhoď ho!“ řekl Tom a Joe Harbin vystrčil bezvládného ředitele z vozu. Tom Badger švihl koně bičem a ten okamžitě přešel do cvalu. Z věže na bráně třeskl výstřel a pak ještě jeden, ale to už zmizeli za kopcem.

Náhle se za nimi rozezněl zvon a Badger odbočil s vozem z cesty do křoví na úpatí kopce. Prodírali se houštím, drkotali přes kameny, ale udržovali slušnou rychlost.

Vtom se před nimi objevilo vyschlé koryto a Badger do něj sjel. Vůz jel po měkkém písku úplně potichu. Projeli zátočinou a pak Badger řekl: „Za tou skálou odřízni spřežení a nasedni na koně. Tumáš!“ Hodil Harbinovi ohlávku, kterou vytáhl zpod košile.